

קבוץ יד-מרדכי
דף מזכירות מס' 876
23/9/04

בדף הפעם: * באו לדבר * ערעורי/הרהורי כפרה * עוד על שנת החופש של יניב * שונות

ב א ו ל ד ב ר

האווירה

בימים האחרונים פורסמה הזמנה לחברים לבוא למועדון לחבר ביום שלישי לשיחה עם חברי המזכירות בנושא דחייתה של 'תכנית ההתאמות' בשתי הצבעות קלפי. ב 20:30 התקבצו במועדון כ 40 איש. לא 10 או 15 כמו שבאים לשיחת הקיבוץ – 40 ! הייתה תחושה (אצלי לפחות) שאנשים באו מתוך עניין אמיתי , מתוך רצון להשפיע , שיישמעו דבריהם , שקשיי המצב נוגעים להם – דברים שלכאורה מובנים מאליהם כי הרי זה הבית , אבל בכל זאת – לעתים רחוקות באים כך לידי ביטוי.

הביקורת

והייתה לא מעט ביקורת . חברים ביקרו את הטיפול הלקוי במציאת מקומות עבודה לחברים – את שיטת המכרזים הפוגעת בסיכוי של עובד חבר קיבוץ – את המשך החזקתם של מפעלים ומוסדות הצוברים גירעונות – את חוסר יכולתו של חבר לשפר את מצבו בעבודה נוספת – את הפגיעה החוזרת ונשנית בתקציב האישי – את השחיקה המתמשכת בנקודת התקן בשל עלייתם הקבועה של מחירי השירותים השונים : המזון , הרכב וכו' ואת חוסר יכולתו של המגזר העסקי לתמוך האופן נמרץ יותר בתקציבי הקהילה. **חברים אמרו בגלוי שמעשים ומחדלים , בעיקר בתחום ההגנה על פרנסתו של חבר הקיבוץ יוצרים אי-אימון ב'מערכת'.**

ההצעות

והושמעו הצעות שונות להתמודדות עם הגירעון בתקציב. יש לעבור עם פינצטה על כל המקומות החורגים מתקציבם – להחליף שכירים בחברי קיבוץ. גם אם זה קשה , לא להרפות – לסגור מיד פעילויות הגורמות לחוב. אם צריך , להביא שכיר שאין לו סנטימנטים בעניין – לחזק את מש"א ולהכתוב מדיניות מזכירות שחובה על מש"א לדאוג לעבודתם של חברי קיבוץ – להעדיף חברי קיבוץ ע"פ שכירים בחיפוש אחרי עבודה – להצביע כבר עכשיו על פעילויות בעייתיות בהן הולכים לטפל בטווח הקרוב – לא להסתפק בקיצוץ המוצע ב'תכנית ההתאמות'. ולהקטין כבר עכשיו באופן דרסטי את הוצאות הקהילה גם אם יבוא הדבר ע"ח פעילויות המהוות כיום מרכיבים מרכזיים בחיי הקהילה שלנו – אם לפגוע בתקציבי החברים , אז רק באופן פרוגרסיבי : מי שמרוויח יותר יפגע תקציבו באחוזי קיצוץ גבוהים יותר.

תשובות המזכירות

התשובות – חלקיות , רחוקות מלענות על כל הבעיות שהועלו. נשארו שלושה חודשים לסגירת השנה ללא גירעון. אין זמן ליצירת תוכניות של טיפולי שורש – המזכירות מתנגדת למדיניות של 'זבנג וגמרנו'. היא מאמינה בצורך באורח רוח ובסבלנות ובעבודה ללא יצירת משברים – נכנסנו לעולם תחרותי ותובעני. נצטרך להתרגל למכרזים , לפיטורים , ולתחרות על מקומות עבודה – המגזר העסקי תומך גם היום בתקציבי הקהילה. אסור לחוץ עליו ולפגוע באפשרויותיו להתפתח כי הוא תקוות הביטחון הכלכלי שלנו – את הביקורת על מעשיה ומחדליה של המזכירות צריך להביא לביטוי במשך כל ימי השנה. את התקציב השנתי של הקהילה חייבים לשמור ללא גירעון בכל מקרה.

לסיכום

ביום שישי זה תגבש המזכירות הצעה נוספת לסגירת חובות הקהילה עם סיום השנה. ההצעה תוגש כהצבעת אימון בשיחת הקיבוץ ב 4/10/04 ותגיע לקלפי ב 8/10/04. במקרה של שינויים בתכנית יפורסמו הודעות.

*וואי יש חברים שהתבטאו בצורך קשה עליהם אצל 'בטנט מלאכה'.
רבותי , דף המזכירות פתוח למטרה זו.*

* * *

ערעורי \ הרהורי כפרה לימים הנוראיים.

זה שבוע שאיני מצליח להבין מה מציק לי בדרישתם של גדי וניצה (שכבר עברה בקלפי) לפרוץ את ההחלטה על דירה שמוגבלת ל 120 מ"ר ולאפשר למעשה בניה עד הגבול המותר ע"י חוק המדינה של 160 מ"ר. האם זו העובדה שהתביעה באה דווקא מזוג שהוא קונצנזוס ביד מרדכי, אנשים שתמיד נמצאים במרכז העשייה בקבוץ? יתכן.. אמרתי לעצמי, אבל "יתכן" אינה תשובה וחופץ מזה, האם פריצה וחריגה צריכה לבוא מהשוליים? רק ממי שהעמיד עצמו נפגע ולכן מותר לו קצת ל"התחשבן" עם הקבוץ ולחרוג מן המקובל, אולי דווקא למי שנותן מעצמו דווקא לו הזכות לבקש יותר?

תשובה לא מצאתי לחיבוטי ולכן שמת פעמי לאתר עצמו (שכונת סנוביון) אולי אמצא שם את התשובה. בעודי צועד בשבילי השכונה עצרו אותי רגלי מול ביתם של רותי ויגאל מורן כאילו אומרות לי: " מולך דוגמא והרי אתה יודע שדוגמא אחת טובה שווה יותר מאלף הסברים מורכבים". והנה ההסבר שניסיתי לתת לעצמי ולמי שיחפץ לקרוא. (כל ההנחות והשמות מכאן והלאה על אחריותו של הכותב בלבד).

הנחה ראשונה: בשכונת סנוביון כמו בכל הקיבוץ דרים בשכונות אנשים שנמצאים כאן משלוש קבוצות עיקריות שונות, וכל אחד ניתן להיות משויך לאחת מקבוצות אלה: בני הקבוץ שנולדו כאן, בני חברות נוער שמצוקה בביתם הראשון הביאה אותם להתחנך בקבוץ וכאן מצאו את ביתם וכן חברי גרעינים של התנועה, רובם ממקומות מבוססים, שקבעו את עתידם בחיים הצנועים (והאיכותיים משהו) שמציע הקבוץ. אליהם נוספו אחרים שהתאהבו בחברות הקיבוץ או במקום עצמו.

הנחה שניה: יהיה זה מאוד קשה עד בלתי אפשרי לבנות הרחבה פרטית מעבר למאה מ"ר מחסכון מתקציבינו האישי הדל וגם זאת רק אם מוותרים על הרבה מאוד (טיול בחו"ל וכ"ו) וגם אם חוסכים לשם כך ב הרבה שנות עבודה. על 120 מ"ר שהותר בהחלטה אין מה לדבר. מכאן שמי שיוכל לבנות מעל ל 120 מ"ר מן הסתם עושה זאת בכספים חיצוניים-ירושות וכו.

אבל, מה מעניין אותך ירושות של מישהו אחר? אני שואל את עצמי, הרי למרות שהתקנון מחייב את כולם למסור את כל רכושם, איננו מקיימים זאת כבר מסוף שנות הששים או תחילת השבעים. אז מה אתה קופץ עכשיו? לשם כך עצרת ליד ביתם של רותי ויגאל, אני עונה לעצמי, והנה לך ההסבר בדוגמא פשוטה: בשנים האחרונות עוסק יגאל בהשכרת דירות בקבוץ ומדי חודש דואג שהכנסות אילו יכנסו לקופת הקיבוץ. במסעותיו ברחבי המשק לגבות חובות אילו הוא מגיע לפינת חמד בחלקו הצפוני של המשק לבית דו-משפחתי שבו גרו עד לפני שנים לא רבות הוריה של רותי שעבדו גם הם במסירות (כמו כל המוזכרים בדף זה) למען הכנסתו ורווחתו של הקיבוץ. לפי כל הגיון יהודי ואוניברסלי היו זכאים שדירתם והשטח מסביבו יהיה רכושם בתמורה לעשרות שנות עבודה. - ראה ערך "שיוך נכסים".

נכון בניגוד להגיון זה אין הדירות שייכות לחברים-אבל זאת לפי הגדרות הקבוץ בתקנון וכבר אמרנו קודם משהו לגבי הצורה בה אנו אוכפים את סעיפי התקנון בעניינים שכאלו. מה יוצא מכל זה? יגאל ידאג כל חודש לגבות את דמי השכירות מהמשפחה שגרה עכשיו בשכירות בבית הוריה של רותי (כספים שאם היו מגיעים ליורשים הטבעיים היו יכולים לשמש מקור מכובד להרחבת דירתם) ולהעבירם לקופת הקיבוץ ולכן אם ירצה להרחיב את דירתו יצטרך לחפש מקורות אחרים ולעומתו מי שלקח את אותו שכן הדירה (או מכר אותה לאחר פטירת ההורים) בכל מקום אחר ביקום – לו יהיה מקור "חוקי" למימון אותה הרחבה.

עכשיו החלק שמקשה את הקושיות בתוכי מתחיל כבר להתעצבן: "אז מה אתה רוצה שעכשיו נתחיל לגלגל את כל גלגל הנכסים אחורה? הרי זה בלתי אפשרי!

לא, אני עונה לעצמי, קשה מאוד לשנות עיוותים שניטעו בתוכנו ואנחנו חיים איתם בשלום כבר שנים, אבל אפשר גם אפשר לשמר את הצניעות.

שהרי מהי כל מהותו של הקיבוץ-בין אם הוא הקיבוץ המסורתי, המודל המשולב או רשת הביטחון. בכל אחד מהם קיים העקרון הבסיסי שהחזק נותן לחלש ומסגרת הפערים נשמרת ברמה "סבירה". (ראה מקדם 1.6 במודל המשולב או ה 90% שנותן בעל השכר הגבוה לקיום נקודת התקן של כל האוכלוסייה).

עכשיו בעודי עושה דרכי חזרה נבוך הסתבר לי שעדיין נותרה השאלה הפתוחה, איך זה שדווקא משפחה שאצלי ואני משוכנע שגם אצל רוב החברים מדורגת במקום גבוה ב"מבחן ה 50" (אמור לי איזה 50 משפחות מאלו החיות בקבוץ היית לוקח איתך לאי בודד) לא נתנה את דעתה למצוקה האמיתית של משפחות רבות שלעולם יצטרכו לארח את הנכדים בצפיפות בסלון? גם בהשוואה ל 120 מ"ר זה לא יהיה להם קל, אז למה?!

שמעון כורם

אז ההחלטה הצניין אודף הדירה הולט צרצור והוא יוצא לקלפי ב 8/10/04

מכתב למזכירות בעניין פניית מש"פ צרפתי.

שלום!
מכתבי לא נועד להתנצח, להתפלפל או לחשוף מישהו בקלקלתו. ואם מישהו יתפתה לחשוב אחרת- זה מפאת הבנתו הסובייקטיבית את הנושא אם להתבטא בעדינות מופלגת.
כיוון שבשורה התחתונה תלויה ועומדת בקשתו של בחור צעיר השואף לבנות את חייו בעולמנו המנוכר שמילים כמו הישרדות, עצמאות כלכלית וכיוצ"ב הינן מילות מפתח, אז לפי מיטב הבנתי שיפוטי ומצפוני החלטה שהשלכותיה ימנעו ממנו את האפשרות העתידית להתבסס טוב יותר בחיים הינה בחזקת עוול גדול הבולט מאוד על רקע של החלטות זהות אחרות שנשזרו בהן הרבה גמישות, פתיחות וליברליות. כיוון שהדחיות לחופש של אנשים מסוימים שיוסי כותב עליהם לא הגיעו לשיחת קיבוץ ואנחנו לא יודעים במה מדובר אין המקרים הללו יכולים להוות דוגמא של נורמה או תקדים הקיים בקיבוץ לבקשה מאין זאת(כל עוד הדברים עוטפי סוד יתכן כי אותם שני מקרים רק מאששים את התופעה שמכתב זה בא למחות ולהתריע נגדה). לעומת זאת פניות רבות אחרות להארכת חופש נעתרו בחיוב וזאת גם בזמנים שרמת הביטחון של החבר בקיבוץ הייתה גבוהה יותר מחד ומאידך הקיבוץ שמר על מערכת עקרונית נוקשה יותר, פועל יוצא ממערכת עקרוניתו ההיא בהקשר הנדון שהקיבוץ לא נהג בפלוני בדרך אחת ובאלמוני בדרך שונה.
יוסי כותב על איזה מודעה "גדולה ומגמתית" שנתלתה על לוח המודעות- כיוון שמישהו עוד עלול לכרוך את שתי המילים ה"נוראיות" הללו אם משהו חריג ולא הגייני והשד יודע מה עוד, אני רוצה להאיר זאת באור שונה.
נראה לי שבנסיונות שתוארו במכתבם של ההורים, שלא הוכחשו אגב על ידי איש, אין דבר הגיוני יותר ממודעה בגודל של נייר פוליו- שתהיה מגמתית. הרי גם כשפלוני תולה מודעה על גניבת אופניים, מכירת מחשב, נסיעה לקונצרט ועוד כהנה וכהנה מודעות הרי כולן מודעות מגמתיות, כך שבכך אין כל רבב.
יוסי במכתבו טוען שבנוסח המכתב ותוכנו ישנם "רמזים עבים על קונספירציה" ואילו אני כשקראתי את השתלשלות האירועים ראיתי בכך את ההנמקה הצודקת להבאת הנושא לדיון נוסף, כלומר מימוש זכות הערעור תוך כדי פירסום הוגן ונאות לבקשתו של יניב.
יוסי בעצמו כותב במכתבו על אותו רצף של טעויות ואי הבנות מצדו, את אחת הטעויות הוא אף מכנה "טעות מעצבנת" ברור שמבחינתו של יניב אותן 'טעויות מעצבנות' הגן הרוח משמעות. אם כך המסקנה ההגיונית היחידה אמורה הייתה להניב התנצלות ותיקון המעוות, אך במקום זאת במכתבו של יוסי ישנה התרסה כלפי המשפחה ובנוסף איום המופיע בסעיף האחרון של מכתבו.
יוסי טוב תעשה אם תקרא שנית את שורותיך האחרונות, כיוון שאז תבין שכל שופט מתחיל היה קרוב לוודאי מעיר לך: כי בשתי השורות הראשונות בסעיףך האחרון טמונה ההוכחה לכשרותו של החופש שהתארך במקצת ולחוסר הלגיטימיות המוסרית והיעדר הבסיס המשפטי לאיומך המרומז. כי אתה הוא שכותב את המשפט "מאז נמשך מהלך הארכת החופש עם הרבה התחשבות במשפחה..."עד כמה שהבנתי משגת המושג ערעור הנו שם נרדף להצבעה חוזרת, כיוון שתוצאות ההצבעה הראשונה לא סיפקו את אחד מהצדדים. כדאי אגב שתבדוק את

טענותיו של הרמב"ם כנגד הזרמים השולטים ביהדות לדורותיה ואז אולי לא תנסה להתחכם על קוצו של יוד כי התחכמות כזאת עלולה להפוך לחרב פיפיות.
יוסי האזכור שלך באשר למעורבותם של הורי יניב באינטרס קיומי של בנם מצטייר בעיניי כ'מכה לא הוגנת מתחת לחגורה' הבאה להסיט את הנושא לאפיקים אפלים. תיזכר ותבין שגם לפני עשרות שנים הורים הופיעו בשיחות קיבוץ, פנו למזכירות ונתנו כל סיוע אחר ליוצאי חלציהם בעת שהיו במצוקה- כי מה יותר טבעי מכך? ולאחרונה אתה כורך את זכות הערעור של משפחת צרפתי באיזו עסקת חבילה גורפת. נראה לי שזה בבחינת התפרצות לדלת פתוחה, כיוון שערעור על הצבעת תוכנית ההתאמות מומשה על ידכם (וזאת בלי לכרוך אותה בערעור בענייניו של יניב) ואילו ב"שדרוג הלולים" שאתה מזכיר אני מניח שתוצאות ההצבעה שימחו אותך מאוד כפי שהם שימחו אותי, נו אז מי אמר שאין בינינו קונסנזוס? אם לא על בני אדם אז לפחות על תרגולות.

עודד וייס

דיון פסגת המשפחה להצבעה חוזרת ייצרק ביום שישי זה האלכיכות

אבלים ומשתתפים בכאב המשפחה עם מותה של מנייה

מנייה נולדה בשנת 1913 בפשמישל, עיר בינונית בגליציה. בגיל 18 הצטרפה לתנועת ה"צ" ובראשית שנות ה-30 יצאה ל'הכשרה' לסוסנוביץ. בשעות העבודה ולאחריהן למדו החברים להכיר את קול זמרתה הערב. בהכשרה הכירה מנייה את **משה ברוך** איתו תקים משפחה לאחר שיעלו ארצה לקיבוץ 'מצפה הים'. למשפחה נולדו שתי בנות- **ישראלה ועידית** ומנייה עוברת עם הזמן לעבוד כמטפלת ילדים. במלחמת השחרור נהרג משה ומנייה מקדישה את כל כוחותיה לשתי הבנות. ב-1947 מגיע **דוד כהן** ליד מרדכי ולאחר תקופת היכרות וידידות נישאים מנייה ודוד. המשפחה מתרחבת עם נשואי ישראלה ועידית והולדת נכדים. ב-1993 פוגע שוב הגורל במשפחה, דוד נפטר ממחלה ושוב נותרת מנייה בגפה. בגיל 80 פורשת מנייה מעבודת הסריגה בה התמידה שנים רבות ובהמשך עוברת למרכז הבריאות בו היא זוכה לטיפול ויחס חם מהעובדים וממשפחתה, בעיקר בנותיה המרבות לבקרה. **יהי זכרה ברוך.**

בהילקח סבתא אסתר בשיבה טובה משתתפים באבל המשפחה

סבתא **אסתר סקבירר**, לבית פסקובסקי, נולדה בשושן פורים באוקראינה בשנת 1911. היא היתה בת זקונים להוריה, לאחר 4 אחים ואחיות. בילדותה הוסתרה מספר פעמים על-ידי בני משפחתה, כדי להצילה מיד קוזאקים מתפרעים בפוגרומים ששטפו את העיירה. במלח"ע הראשונה, נותקה משפחתה מהאב שהיה באיזור שנכבש ע"י הרומנים ושבה להתאחד עימו רק כעבור שנה. באותה מלחמה, התאלמנה דודתה והעבירה אחת מבנותיה למשפחתה. בעקבות זאת, הוזז תאריך לידתה ל-1910. ב-1933 היגרה עם כל משפחתה לברזיל נישאה ל**ליאון סקבירר** והם ניהלו בית ציוני חם, היו פעילים בקהילה היהודית ואסתר עבדה בביתה כתופרת. ב-1964 עלו לארץ להצטרף לבנם היחיד בקיבוץ. כעבור 4 שנים התאלמנה ומאז התרכזו חייה בדירתה הצנועה ובארבעה נכדיה. ב-1986 עברה ליד מרדכי וכאן עבדה כתופרת עד שענייה כהו ואז ואז עבדה בממלכה ובבומבוס. סבתא אסתר סקבירר נפתרה במוצאי ראש השנה תשס"ה והיא בת 93. הותירה אחריה בן, ארבעה נכדים ושישה נינים ונינות. **יהיה זכרה ברוך!**

מילות תודה

ברצוננו להביע הערכה רבה לתפקודו של צוות " בית האורן " בטיפולו באמנו במשך שנות שהותה בו. אנו אסירי תודה על המסירות וההתמדה ועל עצם קיומו של הבית הזה. הלוואי ונדע לשמור על נכס זה ולהעצים את חיוניותו.

משפחת סוקר 19/9/04

מפיא לנדוס יוסי שחר